

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ· ΑΘΗΝΑΙ·

ΜΑΪΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 11

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΙΔΡΧ 5

Η ΑΝΩΤΕΡΑ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ἰσχυρότερον διανρείας, ἀμυγῆς ἀσφάλτου καὶ βαρέων ἐλαίων, δὲν ἀφίνει οὐδὲν ὑπόλειμμα. — Ἀσπιδίδει τὴν ὑψηλοτέραν χρῆσιμον κομωρεσιδὸν ἀπὸ κάθε ἄλλην, καδὸτι περιέχει φυσικὴν βενζόλην καὶ ἐμσοδίζει τελείως τὰς αεροναυγείας. —

BENZINΗ SHELL BENZINΗ

Καθαριότης, εὐκόλος ἐκκίνησις, ἀδόρυβος λειτουργία, οἰκονομία, δύναμις.

SHELL THE ASIATIC PETROLEUM CO LTD

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

A. E. B. E. "Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ"

ΑΘΗΝΑΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΝΟΤΑΡΑ 48

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
11^ο ΤΕΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΤΩ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΪΟΥ 1926
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 5

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἐκδόσις τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἑγκυκλοπαιδείας εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὸ ὀριστικὸν στάδιον τῆς ὁργανώσεώς της. Ἀναγκασθεῖσα νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐμφάνισίν της, λόγω τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὅστις προέκυψεν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Οἴκου Ἐλευθερουδάκη, ὅπως προβῇ καὶ αὐτὸς εἰς παρομοίαν προσπάθειαν, κατόρθωσε, παρὰ τὰῦτα, νὰ δώσῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινόν, ὕλην ἀρίστην, τελείως εἰκονογραφημένην, καί, πρὸ παντός, δροσερὰν καὶ πρωτότυπον.

Καθορίσασα δὲ ὡς πρόγραμμά της τὴν παροχὴν οὐχὶ λεξικὸν εἰς τὸ ὅποιον προχείρως νὰ καταχωρηθῶσιν ὅσα πρόκειται ν' ἀναζητήσωσιν οἱ προχειρολόγοι, ἀλλὰ πραγματικῆς ἐγκυκλοπαιδείας δυνάμενης νὰ φέρῃ τὸ πρῶτον μέχρι τοῦ Μεγάλου Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ τὸν τεράστιον ὄγκον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ὅστις μέχρι σήμερον δὲν εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀπέβλεψεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκδόσεώς της εἰς τὴν ἐξαοφάλισιν τυπογραφικῶν ἐγκαταστάσεων ἱκανῶν ν' ἀντιμετωπίσωσιν τὴν παροχὴν οὐχὶ μόνον ἐνὸς τεύχους, ἀλλὰ καὶ δύο καὶ τριῶν τευχῶν καθ' ἑβδομάδα.

Εἴμεθα εὐτυχεῖς ἀναγγέλλοντες ὅτι τὸ μέγα τοῦτο γεγονός, τὸ προαρισμένον νὰ δώσῃ τεραστίαν ὠθησὶν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἑγκυκλοπαιδείας, συνετελέσθη.

Ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἑγκυκλοπαιδεία διαδέχεται σήμερον τὰς ἀριστετέρας τυπογραφικὰς ἐγκαταστάσεις ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς. Δίδεται νὰ ἐκδοθῇ μετὰ ταχέϊα τετραπλάσιον τῆς σημερινῆς, ἀρκεῖ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ν' ἀπορροφήσῃ μετὰ ταχέϊα τὴν ἐκδόσιν.

Σημειώσων δὲν ἐπετελέσθη μόνον ἡ ἐξαοφάλισις τῶν τυπογραφικῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδοτέρα οἰκονομικὴ ὁργάνωσις τῆς ἐκδόσεως, ἐπὶ βάσεων τὰς ὁποίας θέλομεν ταχέως ἀνακοινῶσαι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν. Ὅσον-δύναμιτι ἐξοφασμένη καὶ ἂν ἦτο ἡ πραγματοποιήσις τῆς ὅλης ἐκδόσεως, ὅπως πολλοὶ οἱ ἐκφράζοντες τὸν φόβον μὴπως, τὸ κολλοσιαῖον μᾶς ἔργον ἐγκαταλειφθῇ ἡμέραν τινὰ πρὸ τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας ἀναποφείσκειν θὰ συνήντα. Ἦδη ἡ ἀναλαβούσα τὴν

οἰκονομικὴν εὐθύνην τῆς ἐκδόσεως ὁμάς παρανοοῖται τσαπὶν οἰκονομικὴν ἐπιφάνειαν ὥστε νὰ καταρτίσεται ἀριστικῶς ὁ φόβος οὗτος καὶ νὰ ἐδραιώσῃται εἰς πάντας τὰς συνειδήσεις ἡ πεποίθησις, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τὴν πλήρη, ἀλλὰ καὶ τὴν ταχίστην καὶ ἀρίστην ἐμφάνισιν τοῦ ὅλου ἔργου.

Ὁ δημοσιονόμος εἰς ἄλλην οὐκ ἔστιν προϋπολογισμὸς τῆς ὅλης ἐκδόσεως ἀποδεικνύει ὅτι ἡ προσπάθεια ἐνισχυμένη τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 100 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Καὶ εἰς τὸν ἱγγυῶν τούτων ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ δοξαζὼς μία Ἑλλὰς εὐγενεστέρα καὶ ισχυροτέρα, τὸ Ἑλληνικὸν Κοινὸν καλεῖται νὰ συμμετάσχωσιν διὰ πενταδράχμων κατὰ τευχὸς συνδρομῆς. Καὶ ἡ συμβολὴ αὕτη ἀρκεῖ νὰ διεκπεραιωθῇ τὸ ὅλον ἔργον, ἵνα συντελεσθῇ ἐν ἑκ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἔθνους μᾶς.

Ὁρεῖλομεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι καταχωροῦντες τοὺς ἀριθμοὺς δὲν ἀποβλέπομεν εἰς ἐπίδειξιν οἰκονομικῆς ἀντοχῆς. Τῆς ἀντοχῆς ταύτης τὴν βῆσιν ἀποτελεῖ ἡ ἐνθουσιαστικὴ ὑποδοχὴ μετὰ τὴν ὁποίαν μᾶς περιέβαλε τὸ Ἑλληνικὸν Κοινόν. Κύριος σκοπὸς ἡμῶν εἶναι ν' ἀποδείξωμεν πόσον ὁδοχὸς καὶ παιδαριώδης θὰ ἦτο ἡ προσπάθεια ὅπως διὰ μνησίων δόσεων ἐπιδιωχθῇ ἡ προκαταβολικὴ συγκέντρωσις τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς πραγματοποίησιν ἐνὸς τοιούτου ἔργου, ὑπερῶν τοῦ ποσού.

Πρώτως πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ φόβου, ἡ πρωτοβουλία μᾶς ἀντιμετώπισεν ἀντιδρόσας, αἰτίνας δὲν ἀποβλέπουσι βεβαίως εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῆς ἐκλαϊκώσεως τῶν γνώσεων, ἀλλ' εἰς τὴν πραγματοποίησιν κερδῶν.

Τῆς ἀντιδρώσεως ταύτης τὴν φθοροποιὸν ἐπιρροὴν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἂν ἀντιμεταβιβάσωμεν ἡμῶν, θρησπευτικῶς, ἀφ' οὗ καὶ τεχνικῶς καὶ οἰκονομικῶς εἴμεθα τελείως ὁλοκαίριον.

Καὶ θὰ προχωρήσωμεν ταχέως πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅλου ἔργου μᾶς, ἐκ τῆς μορφωτικῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου προσδοκῶμεν μετὰ πίστει τὴν ταχέϊαν ἐκδόσιν μᾶς νέας μεγάλης ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ ἀμύμη τῆς Ἑλληνικῆς οὐκ ἐφείκει καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης θ' ἀντινοβολεῖται καὶ πάλιν ἐν ὁλοκλήρῳ τῆς γῆνης οὐραίας.

ΥΠΑΙΘΡΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Μία ἀπὸ τὰς μανίας αἱ ὁποῖαι καταλαμβάνουν τὸν ἄνθρωπον εἶναι νὰ διακινῇ τὴν μοῦσάν του, μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐν μέσῳ γενεῶν ἀπογόνων θὰ ἐξακολουθῇ νὰ φιγουράρῃ καὶ νὰ κινῇ τὴν περιέργειαν καὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐπομένως νὰ ἐνισχύῃ τὴν μνήμην καὶ νὰ προκαλῇ εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἐνδοξον πρόγονον.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς μωρὲ παιδί;

Εἶναι ὁ δεύτερος θεὸς τῆς γαλιᾶς τῶν παιδῶν μου ἀπὸ τῆς δευτέρας γυναικᾶς μου. Μετὰ συγχωρεῖτε! λημονῶ τὸ ὄνομά του τὸ οἰκονομικόν. Ἰδοὺ ἡ δόξα λοιπὸν καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς μνήμης τῶν ἀπογόνων, οἵτινες ἐν τέλει σὲ παραλαμβάνουν καὶ σὲ παραδίδουν εἰς τὰ παιδάκια μαζὶ μετὰ τὴν ἀπογονίαν, ὅπως κατασκευάζουσιν πύργους καὶ σπιτικά. Ἐὰν δὲ τύχῃ νὰ εἶσαι εἰς μέγα σχῆμα, σὲ παραλαμβάνουν τὰ τρωτικά εἰς τὴν σοφίαν, σὲ μένει χωρίς κεφάλι, αἰνίγμα καὶ γρίφος διὰ τὰς μελλούσας γενεάς.

Υπάρχει ὁμοίως καὶ ἡ ἑλλή ἀποφῆς τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ζῶντες θέλουν ναρκισσεύμενοι νὰ καμαρώνουν τὸν ἑαυτὸν τῶν ἐν φωτογραφίᾳ εἰς στάσις καὶ ὅπως τὸ ὅποιον ποτὲ τοὺς δὲν ἔχουν ἄλλοτε παρὰ μόνον ἐμπροσθεν τοῦ φακού.

— Γελάσατε κύριε! φυσικότερα σὰς παρακαλῶ. Μὴ τεντώνετε τὸν λαιμόν σας. Μὴ ἀγριοκτυπάτε.

Τὸ κακὸν! Ἀπᾶσαι αἱ συστάσεις τοῦ φωτογράφου ὅστις τοῖναι ἐνίοτε νὰ εἶναι καὶ καλλιτέχνης, πηγαίνουσιν ἐπὶ ματαιῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐνδοξὸν τοῦ φακού, δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι! Βεβαίως, ἐμφανίζονται παρρητικῶς, τὸν ἑσὼ του κοσμοῦ, ἥντιν οὐ τέλος πάντων ἓνα πορτραῖτο δυνατοῦ ζωγράφου ἀπᾶζει ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι δυνατόν ἡ φωτογραφία νὰ μᾶς ἀποδόσῃ.

Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχομεν τὰς γραμμὰς τοῦ μακαριωτοῦ πρόγονου μᾶς ἐν ὁ εὐλογημένος ἄνθρωπος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐμπροσθεν τῆς μηχανῆς ἄνευ μοῦσας; ἔν δὲν ἐστὶν ἐπὶ τὸν μωστὰς ὅστις οὗτος πᾶς φρενὴς πᾶσις, ἔν δὲν ἐγούρουνε τὰ μάτια ὥστε νὰ φαίνεται ὡς ἀπαγορευόμενος, ἔν δὲν κατὰ τὴν ἐκταστικὴν τοῦ ὁποῖου τοῦ στέκεται στὸ λαμπρὸ, καὶ ἔν, ἀφ' οὗ ἐβαστάσῃ τὰ χεῖρά του καὶ τὰ πόδια του ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας δὲν τὰ ἐποθεῖται εἰς τὴν μόνον στάσιν ποὺ δὲν ἔσπευε νὰ τὰ τοποθετήσῃ.

Περιφερόμενος ἀνὰ τοὺς κήλους καὶ τὰ παράκα — ὅσα μᾶς ἔμειναν ἀκόμα — καὶ ἀνὰ τῆς διαφόρες γωνίας τῶν ὑποφωγίων, Εἰσπνεύσιον, Νομαρχίον, Ἀστυνομίον, ὅπου πάντες οἱ υπαίθριοι καλλιτέχναι τῆς στιγμῆς ἔχουν στήσει τοὺς τρίποδας καὶ τὰς μηχανὰς τῶν, διακοσμοῦ με

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ὍΛΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

1. ΔΑΠΑΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ

α) Χαρτί 4 τυπογρ. $\times \frac{\Delta\epsilon. 220}{1000} = \Delta\rho. 0.88$
β) Ἐκτύποισις $\frac{\Delta\epsilon. 80}{1000} \times 4 = \approx 0.32$
γ) Διπλοτυπία $\frac{\Delta\epsilon. 30}{1000} \times 4 = \approx 0.12$
1.32
1200 Τεύχη $\times 1.32 \Delta\rho. 1584 \times 40,000 = 63,360,000$

2. ΔΑΠΑΝΑΙ ΓΕΝΙΚΑΙ

α) Σύνταξις	
Κατὰ στίχον μέσος ὕψος	1.50
Δαπάνη παρακολούθησεως, διορθώσεως κλπ.	0.50
10,000,000 $\times$	2.00
20,000,000	
β) Βιβλιοθήκη	5,000,000
γ) Εἰκονογράφους	
6,000 $\times$ 1.200	7,200,000
δ) Στοιχειοθεσία	
8,000 $\times$ 1.200	9,600,000
ε) Ἐξόδα διαχειρίσεως	2,000,000
ς) Γενικά ἔξοδα	
Φωτισμός, διαφήμισις, Ἐνοίκια κλπ.	1,200,000
Σύνολον	108,360,000

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ἀντώνιον Ζεοβάνην Ἡρώδειον, Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Σεργεντιάνην. Ραδολεῖος Σεργῶν ἐστάλησαν. — κ. Γ. Γλύστραν. Θεσσαλονικὴν ἀπεσταλόμενον ἀποδέσιν καὶ τεύχη. — κ. Α. Κοβάνην. Θήβας ἐστάλησαν εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θεοδ. Ζῶνιν ἐστάλησαν ἐστάλη. — κ. Κων. Λαγούδρον. Πειραιᾶ ἐστάλησαν. — κ. Τ. Ραῖμινον. Τρικάλων ἐστάλησαν εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἰωάν. Κουβέλην ἐστάλησαν. — κ. Ἀδων. Βασιλειάδην. Πάτρας ἐστάλησαν. — κ. Ἰωάν. Γαλινῆν Χανιά Κρήτης ἐστάλησαν. — κ. Α. Χ. Θ. ἐστάλησαν ἔχετε δικαίον ὅτι ἔσπευτε. Προσέβητε ὅτι πικρῶς ἡ ἐκδόσις ἐντὶς ὅ τῶν τῶν ἔργον θὰ εἶναι ἐποικὴν Εὐχαριστοῦμεν οὐκ ἐνδοξοῦμεν σὰς κ. Μαν. Γκουζουλὴν. Τρίπολιν. Ἐγκαταλείπει κατὰ τὸ παρὸν ἀγορεύοντες, ὡς ἀγορεύετε τὸ φύλλον, καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν ἀγγέλιαν τῆς βας ἐκδόσεως. — κ. Γεώργ. Κωνσταντινίδην. Ἀλεξάνδρειαν Αἰγύπτου ἐστάλησαν ἐκδόσιν θὰ εἶναι νὰ σταίλωμεν.

τὰς φυσιογνωμίας τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων. — Ὅριστε, δεσποινίς! χαμπέρισα τὰ μάτια! εἶται... τὸ προσωπίδι σας δεξιὰ ὀλίγον. ἄριστε! τὸ πόδι... τὸ πόδι παρακαλῶ πρὸ μέσῃ, ὁ κορμὸς πρὸ ἴσου, καὶ ἐμπρὸς ὀλίγον... τὸ εἶπός. — Γὰ νὰ σοὺ πᾶς κορίσις, λέγει ὁ συνοδὸς τῆς δεσποινίδος! πρὸ μαζιμένη τῆς γλώσσας λίγῃ. — Τὶ τὸ κάνετε δὲ, καὶ λυγρὴν ἔγγραψ. — Δὲν εἶναι τίποτα, κύριε, γὰρ νὰ θυμώσετε. Οἱ πόδες ὁλοκλήρως θυμώσαντες μεγάλῃ ἰσχύϊ εἶναι ἐμπρός. — Διὰ τοῦτο λοιπόν... — Ἀχ! τοὺς πόδας καὶ τοὺς πόδες. Τὸ κορίσι θὰ γῆν ὅπως εἶναι! Τὸ κορίσι θυμώσαντες ἑαυτὴν εἶναι εἰς τὴν χροὶν θάου καὶ γελάσῃ καὶ ἀνοικτὸν σὰς πόδας ἀνοικτὰς, δύο παπουτσάκιας κατέχουσιν τὸ ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης, δύο χερσὶνες ὁμοίως καὶ μία μούρη κορφομένη καὶ σφιγμένη σὰν νὰ εἴη μαζομένη τὴν ἄνω. Ἄν ὁ μακαριώτης Νταγκὸ καὶ ὁ Νίπταρ ἐννοήσῃτε τὴν ἐγκλίμασιν θὰ ἐτελοῦντο, ποτὲ δὲν θὰ ἀνεκάλυπτε τὴν τέχνην τῆς ἀπεικονίσεως τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου! ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχομεν εἰς τὴν οἶαν κατὰ κλίμασιν τοῦ κήπου, καὶ εἰς καθε γωνίαν ὁμοῦ, καὶ ἔν ἔν ὑπαίθριον μοῦσας τῆς ἀνθρωπίνης φάσεως.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΝ
ΚΟΜΙΤΕΤΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΥΨΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΡΕΑ Καρ. Χατζή
ΗΜΕΡΟΜ. 25-9-28
ΑΡΙΘ. 23585

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΙΞΙΝΔΙΑΣ

ΠΟΣ ΕΠΛΑΣΕ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

Ἡ Ἰνδική κοσμογονία. — Ὁ Ἰνδὸς ἀποθνήσκει τῆς πείνης ἀλλὰ δὲν τρώγει τὸν ἄρτον βεβήλου. — Εἰς εὐρωπαϊὸς χρειάζεται ἐπιτελεῖον ἰνδῶν ὑπηρετῶν. — Ἡ ἀνθρωπίνη σαβοῦρα. — Ὁ Παρίας ἐγγίζει βραχμῶν θανατοῦτα. — Οἱ Σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι βραχμῶν.

Ὁ Μέγας Θεὸς ὁ αἰώνιος, ὁ Βράχμας, ὁ γεννήσας ὡς εἶδον, τὴν βραχμανικὴν θεῖαν τριάδα, τὴν ὁμοούσιον, ἀδιάρτητον καὶ διηρημένην, τοῦ ὁποῦ το δόγμα προφέρουν τρέμοντας οἱ ἀνώτεροι βραχμῶν, ὁ Πατὴρ αὐτὸς θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἐγέννησεν ὡς ἐξ ἑαυτοῦ τὰς τέσσαρας θεμελιώδεις πατριαὶς τῶν Ἰνδῶν.

α) Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνεπήδησεν ἡ πατριά τῶν βραχμῶν, δηλαδὴ τῶν σοφῶν καὶ τῶν διανοούμενων ἐν γένει, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν καὶ ἐξηγοῦν τὰ βραχμῶν εὐαγγέλια ἢ τὰς βέδας καὶ προσεύχονται ὑπὲρ τῶν πιστῶν.

β) Ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐπλάσθη ἡ δευτέρα πατριά τῶν Παριῶν, δηλαδὴ τῶν πολεμιστῶν, τῶν ῥάτζα, τῶν Μαχαρῶν, καὶ ἐν γένει τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

γ) Ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἐγεννήθη ἡ τρίτη, τῶν Βεσῶν, ἡ τοῦ ἐμπόρων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἐπαγγελματιῶν εἰς τὰ ὁποῖα προτείνονται ὅταν κατέχει ἡ ἀγριοπλαστική, διότι πολλὰ ἀγγεῖα χρησιμοποιοῦνται ὡς ἱερὰ σκεύη.

δ) Ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἐξυμῶν ἡ πατριά τῶν Σοδρά, ἡ τοῦ ἐργατῶν, ὑπηρετῶν, τῶν σκλάβων καὶ τῶν ταπεινῶν ἐν γένει ἔργων.

Ὁ ἄνθρωπος θνήσκων γεννᾶται ἐκ νέου.

Ἐκάστη πατριά ἔχει τὰς ἀτελείους ὑποδιαιρέσεις τῆς ἀποτελούσας ἰδιαιτέρας θρησκευτικὰς οικογενεῖας, ὑποχρεωμέναις νὰ ἐμμένουν μὲ πᾶσαν θυσίαν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ θρησκευτικὰς τῶν δοξασίας καὶ νὰ μὴ ἐργάζονται εἰς ἐπαρὴν μὲ τὰς ἄλλας, ἰδίως δι' ἐπιβίβας, διότι διατρέχουν τὸν φοβερὸν κίνδυνον νὰ ἐκπίπτουν εἰς τὰς ἀμέσους χαμηλοτέραις ἢ καὶ εἰς τὰς ἱερὰς, ἐν ᾗ ἡ ἀπύλτος προσήλωση εἰς τὴν αἵρεσιν εἰς ἣν ἀνέκει ἡ ἰνδὸς καὶ ἡ μέγιστη προσοχή, εἰς τοὺς κανόνας τῆς τροφῆς καὶ τῶν ποτῶν, ἐγγυνοῦνται τὴν προαγωγήν του εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν αἵρεσιν κατὰ τὴν προσήλ. Ἰνδὸς σοφός, τὸν ὁποῖον εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω εἰς τὴν πλουσίαν εἰς ὅρατα ἀνάτορα πόλιν Λαϊκούρ, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιχειρημάτων του, μὲ τὰ ὁποῖα προσεπάθει νὰ μὴ πεῖσι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται πολλὰς εἰς τὸν κόσμον, μὴ ὥρμηκε καὶ διὰ τὰ παραδόξα ἕνεκα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐνδρεύεται δι' ἣν εἰς ἀνθρώπους τόπους μὲ ἀγνοήτους ἀνθρώπους, καὶ διασχυρίζομαι ὅτι αἱ ἐντεπώσεις αὐταὶ εἰνε ἡδὴ ἡ ἀναμνήσεις προηγουμένης ἐπιγείου ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ἐξυπνοῦν κάποτε θῶν τὸ ἐνσυνείδητον διὰ τοῦ πνεύου ὁδὸν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ ψυχικὸν ὑποσυνείδητον.

Κωμικοτραγικὴ συμβίσις τῶν φυλῶν.

Ἀποτελεῖ ἀληθὴ βαρβαρικὴν ἡ ζωὴ τῶν Ἰθαγενῶν εἰς τὴν μυστηριώδη ἐκείνην χώραν. Ἐκάστη αἵρεσις ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν κάλυμμά της, (συνήθετον εἶνε τὸ πελῶσιον λευκὸν, ἡ πράσινον ἡ ἐρυθρὸν, εἰς πολυεὶδῶς σχήματα, σαρκίον, αἱ κολλοειδέεις μεταξοκέντητοι μίτρας—καλπάκια εἰς ἀναριθμήτους φόρους καὶ χρώματα, σκούφοι κυνοειδέεις ἢ ὀσειδέεις ἡ κυλινδρικοί, καλυμμαῖνα τρέχοντα, πῆλοι στυλποὶ ἐκ μαύρου ἀδιαβόχου κ.τ.λ.) ἡ τὴν ἰδιόρρυθμον ἐνδυμασίαν της, τὴν ἰδιαιτέραν διατέκτον ἡ γλῶσσαν της, (ὁλοὺς ἀριθμὸς ὁμιλουμένων γλῶσσων ἡ διαλέκτων εἶνε ἄνω τῶν 500, ἀλλὰ γλῶσσαι διαφοροτρόποι γραφόμεναι εἶνε 45) καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ἰδιαιτέρους θεοὺς της, τὰ θεωριώτα ἦδη καὶ ἔθιμά της, πολλὰς ἀλλοφυλογονοποιούμενα πρὸς τὰ ἔθνη ἄλλων γειτονικῶν αἱρέσεων, ὡς ἐν πρόκειται περὶ ξένων φυλῶν, τὰς ὁποίας τίποτε δὲν συνδέει ἢ μάλλον χωρίζει μία προαιμώδης ἀπεχθὴ καὶ ἐν προαιμῶν μίσος.

Ἰσχυροὺν αἵρεσις τῶν ὁποίων, ὡς εἶδον, αἱ γυναῖκες εἶνε ἀπολύτως ἀράτοι εἰς τοὺς ξένους ἀνδράς, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ὡς ἡ τῶν Ραζπούτων καὶ τῶν Σιγ, αἱ γυναῖκες τῶν ὁποίων περιφέρονται ἀνάλυτοι. Ὅταν διερχῶναι σιδηροδρομικῶς τὴν μεγάλην ἑρμῶν Ραζπούτων, εἰς τὰς Β. Δ. Ἰνδίας, κατευθυνόμενος εἰς τὸ Καράτσι, συνήντησα χωρὶς μὲ οἰκίας κληρονομίας σχήματος κληνδορικού, ὅπου γυναῖκες βηλῶσμοι καὶ φοροῦνται μὲ χάλκινα βραχιόλια εἰς τὰς πόδας καὶ τοὺς βραχίονας καὶ χονδρά σκουλαρικία εἰς τοὺς οὐρῶνας, εἶχον ὅχι μόνον τὸ πρόσωπον ἀκαλυπτον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑνα μαστὸν καὶ μέρος τῆς

κοιλίας, ἐν ᾗ τὸ λοιπὸν σῶμα ἦτο ἐνδεδυμένον μὲ γραφικὸν ζωντὸν χρώματος ἐνδυμα.

Ἰσχυροὺν αἵρεσις τῆς τρίτης πατριας, αἱ ὁποῖαι τρώγουν τὸ κρέας, καὶ ἄλλαι, ὡς ἡ τῶν Μπανιῶν, θεωροῦσαι τὴν βρώσιν τοῦ κρέατος θανάσιμον ἁμάρτημα καὶ ἡ ἐπαρὴ ἀπλῶς τοῦ μὴ κρεοφάγου μὲ ἕνα κρεοφάγον εἶνε ἀρετὴ, ὥστε ὁ βεβήλωθις νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν τῆς ἐκπτώσεως τοῦ εἰς τὴν χαμηλοτέραν αἵρεσιν ἡ πατριά, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ προβιβασθῇ πάλιν χρειάζεται μίαν νέαν περίοδον ζωῆς, ἡ μετεμψύχωσης.

Ἰσχυροὺν δύο Ἰνδοὶ διαφορῶν πατριῶν ἡ αἵρεσις ἐντὸς τοῦ ἴδιου τράνου (ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρως, ἑξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ) καὶ ὅχι μόνον ἀποφεύγουν νὰ καθίσουν ὁ εἰς πλῆθυν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τῶν λέξιν! Ἄν ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο εἶνε βραχμῶν καὶ ὁ ἄλλος ἀνέκει εἰς τὴν τετάρτην, τὴν ταπεινὴν, πατριά, εἶνε

Πῶς πίνει ὁ Ἰνδὸς τὸ νερὸ ἐνδὸς ἀλλοδόξου διὰ νὰ μὴ βεβήλωσιν τὴν ὕδριν

ἀσχηγῶντος ἁμαρτία νὰ ὑψώσῃ ὁ τελευταῖος τὰ βλέμματα τοῦ καὶ νὰ ἀντικρίνῃ κατὰ πρόσωπον τὸν βραχμῶν.

Μέχρι θανάτου

Πορεύονται δύο ἀλλοδόξοι Ἰνδοὶ μακρὰν ὁδὸν καὶ εἰς στερεῖται ἄρτου, ὁ συνοδοπόρος τοῦ προσφέρεται νὰ τοῦ δώσῃ, ἀλλ' ὁ πεινῶν προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης παρὰ νὰ λάβῃ τὸν ἄρτον, ὃν ἐκοφέν ἡ ἁμαρτωλὴ μάχηρα τοῦ προσφερόμενου, ἰδίως ἂν ὁ τελευταῖος εἶνε κρεοφάγος!

Εἰς ἰνδὸς διψᾷ καὶ εἰς ἄλλος, καλύτερας αἱρέσεις, διαθέτει ὕδριν ὕδατος. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πρῶτον νὰ τὴν ἐγγίσι, διότι τοῦτο συνεπεφέρει τὴν ἀπεικταλὴν βεβήλωσιν. Ἄν ὁ κατέχων τὴν ὕδριν θελήσῃ ἐκ φιλικότητος νὰ δώσῃ νερὸ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ διψῶν ἀνοίγει τὸ στόμα του, (ιστάμενος εἰς ἀπόστασιν ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἐπαφὴν) καὶ ὁ ἄλλος χύνει ἀπὸ ὑψηλῆς εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ πρῶτου. Ἄν τὴν ὕδριν κατέχει ἰνδὸς καλύτερας αἱρέσεις, ὁ ἕτερος προτιμᾷ νὰ... κοριζίσῃ, ἀλλ' ὅχι νὰ ἀρσασθῇ ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ὑποδεστέρου του!

Ἐκαστος εἰς ὁ ἐκλήθη...

Προσλαμβάνετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας ὑπηρετὴν τινὰ τῆς τετάρτης πατριας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ ἄλλην ἐργασίαν, εἴμῃ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐκάμεν ὁ πατὴρ του, ὁ πάππος του καὶ ὁ προπάππος του, π. γ. νὰ σκουπίζῃ ἢ νὰ πλύνῃ πιάτα. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τὸν πείσῃτε νὰ ἐκμάθῃ π. γ. τὴν μαγειρικὴν καὶ νὰ καταλάβῃ ἀνωτέραν θῆσιν. Τὸ ἔργον τοῦ εἶνε ἱερὸν καὶ μὲ αὐτὸ φεύκει νὰ ἴσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ἐκεῖ καὶ νὰ προσήλῃ εἰς ἀνωτέραν θῆσιν κατὰ τὴν ἄλλην μετεσάρκισιν του. Ἄλλως τὸ διὰτὶ νὰ βιάζεται... οὐ πᾶν ἄτομον εἶναι ὡς ἄνθρωπος ἢ ζῶον ἐκατομυρία ἔτη...

Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΩ

Λαμβάνετε ἀνάγκην νὰ ρίψετε εἰς τὸ κάρο τοῦ σκουπιδιῶν τὸ πτώμα ἐνδὸς κακοκινῶν ζώου σας, π. γ. μίαν γάτα. Εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος ἐν τὰς πρώτας αἱρέσεις, ὁρῶντες ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν Τόξμου, ἀνέκοντες εἰς τὴν τρίτην, νομίζω, βαθμὴν τῆς Τετάρτης, τῆς ταπεινῆς πατριας, διότι αὐτοὶ οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἐκτελέσουν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν.

Ἡ ἐπιγείος κόλασις τῶν «Παριῶν»

Εἰς τὴν τετάρτην πατριά ἀνήκουν αἱ ὑποδεστές τῆς ἀνθρωπίνης σαβοῦρας! Εἰς αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐξ ἀκοῆς γνωστοὶ ἀπὸ τὸν κόσμον Παρία, Πτωχὴ, ἡ ἀδλία, ἡ περιφρονημένη, ἡ ἐστιγματισμένη, μισομένη τῆς τῶν κοσμομένων, τὴν ὁποῖαν φέρει ἡ πείνα, ἡ λείρα, ἡ γολέρα, ἡ πανόλη. Εἶνε ἡ τριά ἡ ζῶσα εἰς ἀπομεμονωμένους, πτωχολοῦς, σπηλαιόμους, μακρὰν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς ἡ πλὴν κατηραμένη φυλὴ τῆς ἐπιγείου κόλασις. Εἰς τὴν ἰνδικὴν θρησκείαν ἀναγνώριται ὁ Παρίας εἶνε τὸ ὑπὸ τὴν γῆν κούτσουρ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκταθῇ, νὰ ἐκρυσθῇ καὶ κατὰ μὲ πείαν, νὰ περῇ ἐν τῶν ἐν τῇ γῇ κούτσουρ, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος - ὁ ὁποῖος πάλιν πρέπει ν' ἀνάβῃ ἐν τῇ γῇ φωτιά, ἡ θερμότης διὰ νὰ κατατίσῃ ἐν τῇ τέλει ἀέριον - δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος μὲ δικαίωμα ν' ἐκείνη, εἰς τὸν Παρίας. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐκτρέφονται ἐν ἀμέσῳ ἀπὸ λωρῶν τῶν γεννῶν χριστιανῶν. Οἱ Παρία ἀνλαμβάνουν τὰ πρῶτα ἔργα, τρέφονται βραχμῶν καὶ μὲ τὸ κρέας τῶν ἀποθνήσκοντων ζῴων, τὰ ὁποῖα μόνον αὐτοὶ γέρουν καὶ κατεργάζονται τὰ δέματα τῶν ζῴων τῶν εἰς τὴν πλὴν νοσίων κυνῶν τρεφόμεν ἀπὸ τὰ κόκκαλα τὰ ριπαῖα.

Ἡ δουτικὴ αὕτη τάξις εἶνε ἐκείνη τοῦ προσήλ τὰς ἐκατόμβας τῶν ἐξ ἀστείας θυμάτων, τὰ φρικτὰ ἐκτελεσμένα πτώματα τῶν ὁποίων, σιβιζόμενα εἰς παραμίδας, καίονται τῇ ἐπιστάσει τῶν ἀρχῶν. Εἰς τὰ ὄμματα τῶν φαντατικῶν Ἰνδῶν ἐπὶ τῶν Παριῶν, ἀποτροπαῖον καὶ βεβήλων, ὁλοὶ οἱ ἰσταννοὶ καὶ μουσουλμῶν, ὡς τρώγοντες τὸ κρέας τῶν παναγῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων ἐν γῇ. Οὕτω καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ἐκείνον, ὅς θ' ἀνεκαλύπτετο ὅτι ἐξήσκησε ἡ ἐξασκετὶ τὸ εἶδος ἐπαγγέλμα τοῦ κρεοπώλου! Κίνδυνος... Θάνατος!

Ἡ ἀριστοκρατικὴ Πατριά τῶν Βραχμῶν.

Ἡ πατριά ἡ περισσύτερον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἡ εἰσχυροῦς ὕλην διὰ τὸν κόσμον εἶνε ἡ τῶν Βραχμῶν, δηλαδὴ τῶν κληρικῶν, ἡ ὁποῖα ἐπίσης ὑποδιαιρεῖται εἰς πολυαριθμὸς ἱεραρχικοὺς βαθμοὺς, περιλαμβάνουσα μεταξὺ τῶν ὑψηλοτέρων της, τοὺς σοφοὺς ματῆρας καὶ ἐρημνιστὰς τῶν ἱερῶν σανακριτικῶν βιβλίων, ἔχοντας ἐνισχυμένην τὴν κεφαλὴν μὲ θύσανον εἰς κορυφὴν καὶ γυμνὸν τὸ στήθος (οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ ἀχθῶν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῶν βραχμῶν μυστηρίων ὀφείλουν νὰ δοκιμασθῶν ἐπὶ πολλὰ ὡς ἐργάται, τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀρετῆς) καὶ τοὺς περιφρούρους ἀσκητὰς καὶ ἐρημίτας, τοὺς Πῶν καὶ τοὺς ἀλλοθῆς φακίρας.

Ἄλλὰ περὶ τούτων καὶ τῶν λοιπῶν καταστὰς τοῦ Βραχμанизμοῦ εἰς τὸ ἐπόμενον. Μετὰ φθῶν αἰσῆς εἰς τοὺς ὑπερανθρώπους φακίρας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ
ΣΕΛΙΔΕΣ

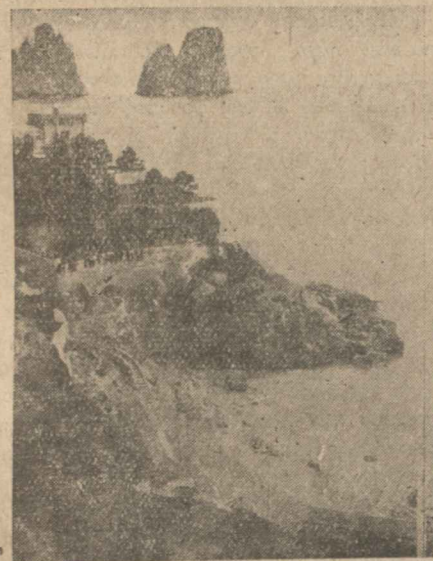
ΧΑΙΛΑΝΤΕΡΛΙΝ

ΑΝΑΚΛΑΥΣΙΣ ΕΝΟΣ
ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΕΤΑΛΟΥ
ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἡ Γερμανία νοσταλγεῖ τώρα τὰς παλαιὰς της δόξας. Ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸ παρὸν, παλαιούσα ἐναντίον μυρίων δυσχερειῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, ὑφιστάμενη τὰς σκληρὰς συνεπειὰς μίας ἐντόνου μεταπολεμικῆς ἐνυμώσεως τὴν ὁποῖαν καθιστᾷ αὐτόχρημα ὀδυνηρὸν δι' αὐτὴν ἡ ἐπίγνωσης τῆς ἥττης, προπαρσασκευάζουσα μετὰ κόπου καὶ μόχθου τὴν ἐξέλιξιν ἐνδὸς καλύτερου μέλλοντος, στρέφει τώρα μὲ πολλὴν περισσότητα πρὸς τὸν πλῆμιν τὸν παρελθόν, ὡς νὰ πρόκειται ν' ἀντήλθῃ δυνάμεις ἐξ αὐτοῦ. Οἱ Γερμανοὶ, χωρὶς ὑπερβολὴν, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι καταγίνονται μὲ ἰσὴν ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἱστορίας των καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τοῦ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀνακύψουν οἱ καρποὶ τῆς αὐθιῶν. Μελετώντες τὴν ἱστορίαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς των, ἀνεκάλυψαν ἕνα μέγιστον ποιητὴν τὸν ὁποῖον φανταίνεται ὅτι ἡγήνησεν ἐντελῶς, ἕνα δημιουργὸν ἀντάξιον καθ' ὅλα τοῦ μεγάλου τῶν Γκαίτε. Πρόκειται περὶ τοῦ Hölderlin.

Τὸ χρονικὸν ἀναφέρει ὅτι ἦσαν τρεῖς φίλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον συναντηθῇ εἰς τὸ παλαιὸν μοναστήριον τῶν Αὐγουστίνων τῆς Τουβίγγης, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τελειοποιήσουν τὰς σπουδὰς των καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ φίλοι ἦσαν ὁ Ἑγέλος, ὁ Σέλλιν καὶ ὁ Χάιλντερλιν. Μολοντοὶ ἦσαν προικισμένοι μὲ πολλὰ διαφορετικὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς φορεῖς ἀνωτέρας πνευματικῆς ἀξίας, τρεῖς ἰδιοφυῖαι. Εἶχον ὅμως κοινὸν δεσμὸν μεταξὺ των τὸν ἴδιον ἔρωτα πρὸς τὴν κλασικὴν ἀρχαίαν τὴν αἰδίαν φιλοσοφικὴν πίστιν. Ἐδίαζαν μαζὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Κάντιον καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ Γκαίτε ἐπὶ τοῦ πανθεϊστικοῦ συστήματος τοῦ Σπινόζα. Ἐδίαζαν μαζὶ, ἐσχηγόντες τὰς ἀγαπητέας τῶν θεωρίας, ἐπρὸςπαθούσαν νὰ συνθέσουν μίαν ἰδικὴν τῶν κοσμοθεωρίαν καὶ ἐλογόριζαν νὰ περάσουν μαζὶ ὅλην τὴν ζωὴν τῶν μέσα εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἀτμόσφαιραν τῆς πνευματικῆς ἀγνότητος. Δὲν ἐφρόντιζον καθόλου διὰ τὸ κοσμικὸν περιβάλλον τῆς ἐποχῆς των, διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πάθη των, διὰ τὰ γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀλλὰ περιορίζοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νὰ ἐρευνῶν τὰ πεπρωμένα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ μεταχειριζόμεθα συνήθως εἰς τὴν ἐποχὴν μας, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐξούσαν μέσα εἰς ἕνα κόσμον ἐντελὸς ἰδικῶν των.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἡ συνοικία εἰς τὴν ὁποῖαν ζοῦν οἱ λογιόγχοι καὶ καλλιτέχναι, εἰς ἰδικὰ τοὺς ὑποστατικά εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ νὰ χρίσιν τὴν συνοικίαν τοῦ αὐτοῦ, τοὺς παρέσχε μεγάλας εὐκολίας ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις.

Αὐτὸς ἦτο ὁ κόσμος, ὁ μόνος ὑπάρχων, ὁ ἰδικὸς των. Πᾶν ὅτι συνέβαινε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δηλαδὴ πέραν τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου εἰς τὸ ὁποῖον διέμενον, δὲν εἶχε δι' αὐτοὺς καμμίαν σημασίαν παρὰ μόνον ὡς παράστασις μίας ιδέας, ὡς ἐξεκρίσεως μίας θεωρίας, ὡς πραγματοποιήσεως ἐνδὸς συμβόλου. Ἄλλ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ φίλοι ἐχρεώσθησαν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Ἦσαν ἐκτοπισμένοι, ἦσαν σχεδὸν νυμφημένοι ἐκ τῶν προτέρων. Ἐφανέτο ὅτι ὁμῶν ἄλλη γλῶσσαν, διότι δὲν ἤδυναντο νὰ ἐννοήσουν τὴν γλῶσσαν τῶν συγχρόνων των. «Ὅταν δοιμὰ μὴν νὰ μιλήσω διὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μὲ ἐνδιαφέρουν, λέγει κάποιος ὁ Χάιλντερλιν, βλέπω στερεοτύπως τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ χασμῶνται ἀπὸ τὴν ἀπαισιότητα». Οἱ ἀστοὶ τῆς ἐποχῆς του δὲν εἶχον κανὲν ἐνδιαφέρον οὔτε διὰ τὴν κλασικὴν ἀρχαίότητα οὔτε διὰ τὰς πανθεϊστικὰς θεωρίας τοῦ Σπινόζα.

Ὁ Ἑγέλος πολλὴ ἐννοεῖς ἔπηρε τὴν ἀπόφασιν του. Ἀφοῦ ὁ γεωργὸς ἀναγνωρίζει εἰς ἐαυτὸν τὸ δικαίωμα ὅχι μόνον διὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μὲ ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς ἀγέλαδος του, ἀλλὰ νὰ ἐξαντλή εἰς αὐτὰς ὅλον τὸν ἐνδιαφέρον, εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξ ἴσου τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται παρὰ μόνον διὰ τὰς ιδέας του. Ἄλλ' ὁ Χάιλντερλιν δὲν εἶχε τὴν ἀπορασιτικότητα τοῦ Ἑγέλου, ἡ σκέψις του ἦτο τελείως ἀφρημένη, τελείως ἀπροσάριστος πρὸς τὴν πραγματικότητα. Δὲν ἦτο εἰς θέσιν οὔτε αὐτὸς νὰ ἐκμάθῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἄλλων, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους νὰ διδάξῃ τὴν ἰδικήν του. Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ποιήματά του δίδει μίαν ζωηρὰν ἐκφρασιν τῆς τελείας δυσμονίας ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων: «Ἐννοῦ τὴν μεγάλην οἰωπὴν τοῦ αἵθέρος, ἀλλὰ τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων δὲν ἡμπούρεσιν νὰ τὰ ἐννοήσω ποτέ».

Ὁ κόσμος τοῦ Χάιλντερλιν δὲν ἦτο ἀνθρώπων, ἦτο θεῶς, ἀλλὰ χωρὶς θεότητα. Ἐξελάμβανε τὸν Χριστὸν ὡς μίαν ὑπερουσίαν μορφήν ὁμοιοῦσαν πρὸς τὰς θείας μορφὰς τῆς κλασικῆς ἀρχαϊότητος καὶ ἐθεώρει τὸν Ναζωραῖον ὡς νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Προμηθέως. Εἶχον ἐντὸς τοῦ τὴν δημιουργικὴν δύναμιν

τῶν μεγάλων πνευμάτων, τὸν γόνιμον πυρετὸν τῶν μεγάλων ἔργων. «Κάθε ποιητὴς τοῦ εἶνε καὶ ἕνας κόσμος», λέγει χαρακτηριστικῶς ἕνας ἐκ τῶν σημερινῶν κριτικῶν του. Ἄλλ' ὁ κόσμος τοῦ Χάιλντερλιν εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίας, ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀναζητεῖ διαρκῶς τὰς παλαιὰς μορφὰς αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκλείψει, θέλει νὰ συνθέσῃ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον εἰς μίαν ὁμοιογενὴ ἐνότητα ἱκανὴν ν' ἀνθέξῃ κατὰ τοῦ χρόνου, κατὰ πασῶν τῶν δυνάμεων τοῦ σύμπαντος. Ὁ ἴδιος, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς των, τὰς σήμερον διὰ πρώτην φορὰν δημοσιευόμενος, λέγει ὅτι ὁ κόσμος τοῦ εἶνε γεμάτος ἀπὸ φῶς, πλημμυρισμένος ἀπὸ φῶς, θὰ λείπουν ἀπὸ αὐτὸν αἱ σμῖαι καὶ αἱ ἀποχρώσεις.

Σήμερον ἐν Γερμανίᾳ ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Χάιλντερλιν δὲν ἔχει χαρακτηριστικὰ ἀποκλειστικῶς ἰδεολογικῶν καὶ φιλολογικῶν. Φρονοῦν ὅτι ἀνεκάλυψαν τὸ φῶς μίας ἀνωτέρας σκέψεως ἱκανῆς νὰ φωτίσῃ τὸν μέλλοντα δρόμον των. «Δὲν ἀνεκαλύψαμεν ἕνα φίλον, λέγει ὁ Σαίφελ, ἀπεκτήσαμεν ἕνα φρενιδὸν προσηλότην, ἱκανὸν νὰ κατευθύνῃ καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τὰ βήματά μας». Καὶ οἱ πλείστοι ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς νέας γερμανικῆς γενεᾶς, δηλαδὴ τῆς γενεᾶς ἡ ὁποία ἀπέκτησε τὴν αὐτοσυνείδησιν μετὰ τὸν πόλεμον, νομίζουν ὅτι εὗρον εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χάιλντερλιν τὴν πηγὴν τῆς μεγάλης παρηγορίας, τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ φωτός.

Φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκθρονίσουν τὸν Γκαίτε χάριν τοῦ Χάιλντερλιν.

Ἡ Μούσα τοῦ ποιητοῦ ἔχει τὸ πρόσωπον λάμπον ἀπὸ χαρὰν, ἀλλὰ κεκαλυμμένον μὲ ἕνα ἀρεκτὰ πικρὸν βλέπον, τὰ ποιήματά του εἶνε συμβολικά, σκοτεινὰ, μεταφυσικά. Ἡ ἰδέα ἐμφανίζεται ὡς ὑψηλὸν σύμβολον καὶ διὰ τ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τὰ σκυλιά ἀπήντησαν ἡ Ὀμβριανή, πάντα εἶναι ἀνήσυχα τὴν νύκτα. Τί κίνδυνον, μπορεῖς, Λούκιε, νὰ φαντασθῇς ἐδῶ μέσα στὸν κήπο;

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησαν ὁ σκλάβος. Ἐνας ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ εἶναι κρυμμένος κάπου.

— Καλὰ ἐκάματε, εἶπεν ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι κίνδυνος κανένας δὲν ὑπάρχει. Τὰ σκυλιά ἔχουν τὰ καπρίτσια τους ὡσὲν τοὺς ἀνθρώπους. Κύτταξε τί ἦσυχά πού εἶναι τώρα. Σβύσατε τὰς δαδάς, καὶ τραβήχ' ἡτ' ἐμὲ ἡσυχία. Δὲν πρέπει νὰ ξυπνήσητε τὸν κύριον.

Ὁ γέρο σκλάβος τὴν ὑπέκουσε. Εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν ὑπακούῃ τυφλά, ἂν καὶ αὐτὴ ἦταν σκλάβά μιά φορά.

Ἀπεσύρθη μὲ τοὺς μολοσσοὺς καὶ ἀφῆκε τοὺς δύο φρουροὺς νὰ ἀγρυπνήσουν.

Πέρασε μισὴ ὥρα. Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶχαν ἐκνευρίσει τὸν Διονύση καὶ δὲν εἶχεν ὀρεξιν οὔτε ν' ἀκούσῃ οὔτε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἤκούσθη:

— Ἐλθετε.

Πέρασαν ἓνα στενὸν διάδρομον, μιά θύρα ἐκλείπει ὀπισθὲν των, καὶ μιά ὀθονὴ ὑψώθη καὶ ἄφισε νὰ ἰδοῦναι τὴν Ὀμβριανήν, μὲ μίαν ἀργυρᾶν λάμπαν εἰς τὸ χέρι. Ἦταν μιά κάμαρα μικρὴ, καλὰ ἐπιπλωμένη καὶ μουσχομυρισμένη ἀπὸ ἀρώματα.

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἔστεινε τὸ χέρι εἰς τὸν Διονύσην. Τὸν ἔφερε νὰ καθίσῃ σ' ἓνα ἀνέκλιτρον καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ κινῆσαι καὶ στάσου μιά στιγμὴ νὰ ἀκούσω.

Ἦταν ὥρα καὶ τρομερή, τὰ μάτια τῆς ἐλαμπαν, καὶ μάτια πού ἀλλάζαν χροῖμα, ἄλλοτε γενόμενα πράσινα καὶ ἄλλοτε σταχτοκύκλινα. Ἀπάνω τὰ μαλλιά τῆς, τὰ συγκρατοῦσαν μπουμπουνία ἀπὸ τριαντάφυλλα. Κάτι τὸ σκληρὸν συνέσπα τὰ χεῖλη τῆς.

Ἄμα ἄκουσε μὲ προσοχή, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅλα εἶναι ἡσυχά.

Καὶ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὰ πόδια τοῦ νέου ἀκουμποῦσα εἰς τὰ γόνατά του.

— Πόσο ἐτρόμαξα, τοῦ εἶπε. Πέρασα ἓνα μεγάλον κίνδυνον, εἶχα λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ τὸν ἀποφύγω. Ἦ τυχὴ ἐβροχήθησε τὴν πρόνοιάν μου.

Ἐάπλωσε τὰ μαλλιά τῆς ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἦθελα νὰ ἤξευρα, Διονύση, ἂν θὰ θυσιάζες τὰ πάντα τρέχων πίσω ἀπὸ μιά γυναῖκα.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς ἐπάνω του καὶ ἀφῆκε πάλιν νὰ κατακλυσθοῦν τὰ γόνατά του, ἀπὸ τῆς μακρῆς πλεξίδος τῆς.

— Βγάλε τὸν χιτῶνά σου, τοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἐστὶ τυλιγμένον.

Ἐξεδύθη ἐκεῖνος, ἐνῷ αὐτὴ προσήρμοξε μὲ χρυσοὺς καρπίτσες τὰ μαλλιά τῆς, μαζεύουσα αὐτὰ, σὰν στέμμα ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς.

Ἐνας λαϊκὸς στρογγυλὸς, φωτεινὸς, θαυμάσιος ἀπεκαλύφθη. Ἀφῆκε τὴν λευκὴν χλαμύδα τῆς νὰ ξεζωσθῇ καὶ νὰ τὴν ἡμιποκαλύψῃ. Ἐνα δέριμα λευκόν, διαφανές, ἐθαμβώσας τὸν Συρακούσιον. Ποτέ του δὲν εἶχεν ἰδεῖ μιά τέτοια ἐπιδερμίδα καὶ δὲν φανταζότανε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχε τέτοια, ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη.

Ἐβύθησε τὰ χεῖλη του μέσα εἰς τὸ σάρκινον ἐκεῖνο νέκταρ, καὶ ἡσθάνθη μιά ἀπεραντὴ εὐτυχία νὰ τὸν κατακλύζῃ ὁλόκληρον. Μὲ ἓνα πάθος τῆς εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἀγαλμα, Ὀμβριανή, ἐλληνικόν, πού νὰ ἔχῃ τὸν λαϊκὸ καὶ τὸ σῶμα τὸ δικό σου.

Τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνη μὲ γλυκύτητα:

— Τὸ ξέρω, Διονύση. Θαυμάζω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, τὸ μέγα ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ὀμβριανὴ ὀπισθοχώρησε...

Τοῦ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπον, ὅπου ἐφλέγοντο δύο χεῖλη κόκκινα.

Ἐκεῖνος τῆς ψιθύρισε μὲ ἔρμη:

— Ἀφῆσέ με νὰ δροσίσω τὰ χεῖλη μου, αὐτὴν τὴν εὐλογημένην νύκτα.

Ἡ Ὀμβριανὴ ὀπισθοχώρησε μὲ κάποια ἀνατριγίλα.

— Πρόσεξε, τοῦ εἶπε, μὴ μὲ ἐγγίσῃς. Θὰ μὲ λυπήσῃς πολὺ καὶ θὰ μὲ κάμῃς νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ. Θαύμαζε τὸ σῶμά μου, ὅπως ἓνα ἔργον ἁγίων. Ἢ βία οὔτε ἐντιμὸς εἶναι, οὔτε εὐχάριστος. Μὴ μὲ παρεξηγήσῃς.

— Δὲν σὲ παρεξηγῶ, τῆς ἀπήντησεν αὐτός, ἂν ἡ ἀγάπη σου θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν θυσιῶν μου.

Ἀκούμπησε ἀπάνω του. Τὰ μάτια τῆς παῖξαν τὸ πράσινο χροῖμα, μὲ τὸ πεφουκῶνο, τὰ χεῖλη τῆς ἐκαμνάν τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο ἐλαφρό τους σύσπασμα, τὸ σύσπασμα πού ἔδειχνε σκληρότητα μεγάλη.

— Δὲν εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σὲ ἀγαπήσω, τοῦ ἀπήντησεν αὐτὴ, ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι,

ὅτι θαυμάζεις τὸ σῶμά μου καὶ αὐτὸ μὲ φθάνει. Μάθε, νέε μου, ὅτι ἡ καλλονὴ εἶναι ὅπως καὶ ὁ λαός. Παρουσιάζει χίλιες δι' ὥραιες ἐκπλήξεις καὶ κρύπτει τόσα τῆς ζωῆς μυστήρια. Καὶ ἀπόδειξις: Ὁ Μάρκος Ἀντωνίου, προτιμᾷ τὴν Κλεοπάτραν ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν. Κάτι πού ἡ φύσις φανερὴ μὲ τέχνην, μὲ ὀρεξιν, ἀξίζει ὅτι καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς. Εἶναι ἀτίμητον σκεδὸν.

Ἐστάθη σοβαρὴ καὶ ὑπερήφανη ὅπως ἓνα ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ ὅποιον νὰ εἶχε καὶ ὅλες τῆς χάριτες τῆς Ἀφροδίτης.

Μέσα εἰς τὴν καρδίᾳ τοῦ Διονύση γλίστρησε μιά γλυκύπικρος τρυφερότης, μιά περὶ ἰδέα, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἔχει πλυσθῇ γιὰ ἔρωτα.

— Δὲν φοβάσαι, Φλαβία, τῆς εἶπε, μήπως σὲ χαρακτηρίσουν μὲ τὴν ψυχρότητά σου αὐτὴν, σὰν ἓνα ὥρατο ἀγαλμα, ὥρατο ἀλλὰ μαρμαρένιο!

— Δὲν θέλω, τοῦ ἀπήντησεν αὐτὴ, νὰ ἡμουν ἀγαλμα ποτέ, ἀλλὰ καὶ οὔτε τὸ φοβούμαι. Αὐτὴ ἡ σὰρξ πού θαυμάζεις δὲ εἶναι ἀναισθητός. Αὐτὴ αἰσθάνεται καὶ ὅπου φέρεται. Εἶμαι γεμάτη ἀπὸ μυστικὲς ἐπιθυμίας Συρακούσιες, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰς πραγματοποιήσω.

Ὁ Διονύσης θέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἐκεῖνος τὸν ἐκράτησε καὶ τοῦ ἐκλείπει τὸ σῶμα. — Σιωπὴ, τὸν διέταξε σιγαλά. Σὲ διὰ λέξα. Μοῦ ἀρέσεις. Καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι ὅτι θέλω. Ἀλλὰ εἶσαι ἀκόμη ὁ ἐχθρὸς μου.

Ἀρπαξε ἀπὸ δίπλα τῆς ἓνα χρυσὸ καὶ ἡλεκτροστόλιστο τάσι, τὸ γέμισε κρασί καὶ ἔπιε τὸ μισό. Τὸ ξαναγέμισε κατόπιν καὶ τὸ ἔστεινε στὸν Διονύση. Ἐκεῖνος τὸ ἔπιε ἀπὸ τὸ μέρος ἀκριβὲς πού ἔπιε καὶ ἐκεῖνος.

— Εἶναι κρασί τοῦ τόπου μου, εἶπε. Εἶναι ἄγριο καὶ λίγο δυνατό. Σοῦ δίνω νὰ πῆς γιὰ νὰ χαιρετίσουμε τὴν φιλοξενία πού σοὶ κάμνω. Μήπως θέλεις φρούτα, κρέας ἢ γλυκὰ τῶν Συρακουσῶν;

Ἐφερὲν ἀπ' ὅλα καὶ τὰ σκύρισε σὲ ἓνα τραπέζι.

Ἐκεῖνος ἐκάθητο ἀκίνητος.

— Γιατί δὲν τρώς;

— Ἀρκεῖ νὰ τὰ βλέπω, τῆς εἶπε, γιὰ νὰ χορταίνω.

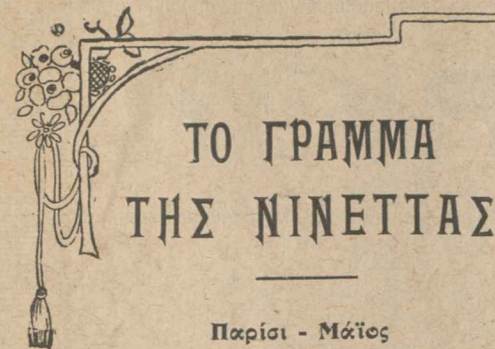
Ἐδάγκασε ἓνα κίτρινο σῶκο καὶ ἐγεύθη λίγο κρασί. Αὐτὸ τοῦ ἀνοίξεν τὴν ὀρεξιν καὶ ἔφαγε σὰν νὰ τρώῃ ἀφθονώτερα. Ἀνάψαν τὰ μάγουλά του καὶ ἡ μορφή του ἀκτινοβολοῦσε.

Σὲ λίγο ὅμως μὲ μελαγχολία πέρασε ἐπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του.

— Ἀχ! χρυσέ μου, ἂν ἤξερες! Ἡ ζωὴ μου ἦταν γιὰ μένα ἓνα φόρτωμα βαρὺ, καὶ ἄλλοτε ἐλαφρῶ καὶ εὐχάριστον σὰν λουλούδι.

Τρεῖς φορές ἐπουλήθηκα σκλάβω, καὶ τρεῖς φορές ἔπεσα σὲ συμφορά. Ἐγὼ καὶ πλοῦσις. Εἶδα τὸν χρυσὸν τῆς Ρώμης, τὸν ἄνθρωπον καὶ τῆς Φωκαίας εἰς τὰ πόδια μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρίσι - Μάιος

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΑ

Τὸ μεγαλύτερο πλεονέκτημα τῆς σύγχρονης μόδας εἶναι ὅτι δὲν περιορίζεται σὲ μιά γραμμὴ σιλουέτας, ἀλλὰ ἔχει ποικιλίαν ρυθμοῦ, τόνων, χρωμάτων, ἀντιθέσεων. Βλέπετε μιά κομψή, ἀπλή, αὐστηρὴ, ἀνδροπρεπὴ, σιλουέταν κοριτοῦ μὲ φουστάνι πλισέ κοντὸ στενὸ, μαῖο ἢ μπλέ, μὲ σιὸν χαριτωμένο, μὲ κολλάρω μεταξὺ ἀπὸ λευκὸ μεταξὺ καὶ πλάι μὲ αἰθέρια τουαλέττα ἀπὸ λευκὸ σατὲν ἐπάνω στὸ ὅποιο εἶνε ζωγραφισμένα θαυμάσια ῥοδά, σκεπασμένην ὅλην μὲ ἀσπρνοφάντη λαμὲ ναντέλλα κεντημένη ἐπάνω σὲ πράσινο τοῦλη.

Ἀπλάδι πλάι στὸ κορίτσι τοῦ σπορὸ τοῦ ἀγορικοῦτο, βλέπεις τὴν γυναῖκα - κορίτσι σὲ ὅλη τῆς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ὁμορφίαν.

ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ

Τὰ κοστούμια τῶν μαθητρίων πρέπει νὰ εἶναι ἀπλά καὶ πρακτικὰ χωρὶς νὰ ἐμποδίζουν τὰς κινήσεις των ἢ νὰ φαίνονται ἐπιτετραμένα. Σὰς στέλλω σήμερα δύο χαριτωμένα μοντέλλα:

Τὸ ἓνα κοστοῦμι περιπάτου ἀπὸ μπλέ μαρὲν ὕφασμα μὲ κομψὰ μπρούστινα, λευκὸ μεταξὺ κολλάρω, κόκκινη βελούδινη γραβάτα καὶ λευκὸ καπελλάκι ἀπὸ κρέπ. Τὸ ἄλλο εἶνε φόρεμα μονόκομο ἀπὸ γκρι ἢ μπλέ ὕφασμα, ἓνα εἶδος μπλούζας μαθητοῦ τῆς χημείας.

ΚΑΛΤΣΕΣ

Καμιά δυσκολία ὡς σήμερα στὴν ἐκλογή. Κάθε κομψὴ κυρία ζητοῦσε καλτσεσ πού θὰ δείχνανε τὸ χροῖμα τοῦ δερματός τῆς. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα μπαίνουν σὲ καινοῦργο δρόμο. Οἱ καλτσεσ συμπεριφέρονται μὲ τὸ χροῖμα τῆς τουαλέτας. Πολλὲς θὰ δυσκολευτοῦν ν' ἀκολουθήσουν τὴν μόδα. Τὰ μεγάλα κατστήματα ἄρτισαν νὰ ἐκθέτουν στὶς βιτρίνες ὥραια μοντέλλα ῥοζ, κόκκινα, πράσινα ἀπὸ μεταξὺ καὶ πλάι μαῦρα λουστρινένια γοβάκια μὲ γαρνιρίσματα ἀπὸ ὁμοιόχρωμο δερμα. Ἀκόμη καὶ οἱ τσάντες ἀκολουθοῦν τὸ σύνολον.

ΚΑΠΕΛΛΑ - ΖΙΓΚΟΛΕΤ

Ἄρχισαν νὰ παραμερίζουν καὶ τὰ ἀγαπημένα Κλὸς ἀκόμη. Τὸ Ζιγκολέτ ἔχει γυρισμένο μπροστὰ τὸ γῆρο ἐπ' αὐτῷ, σὰν ὁμοειδὲς διάδημα καὶ στενότατο μπόρ σὲ ὅλο τὸ ἄλλο καπέλλο. Εἶνε ὅμως βολικὸ γιὰ τὸν Ἀθηναῖο ἥλιο; Φυσικὰ ὄχι. Γι' αὐτὸ ἐσεῖς πρέπει νὰ φορέσητε τὴς θαυμάσιες καπέλ!... «Ὡς τὰ μεγάλα μπόρ πού εἶναι τόσο χαριτωμένες γιὰ τὴς ψηλές.

Νινέττα

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

ΡΩΜΕΪΚΟ ΠΑΣΧΑ

Ὁ παράξενος φίλος πού μοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτὴ τὴς γοῖνες του, ἦθε προχθὲς ἔξω φρενῶν.

— Καλὸ Πάσχα! τοῦ φώναξα διὰ νὰ προλάβω τὴν μῆνιν του. Καὶ ὅμως ἄρχισε:

— Πάσχα ἔχει ὁ Ρωμῆος ὅλο τὸ χροῖον. Τίποτα δὲν λείπει ἀπὸ τὸ καθημερινὸ μας Πάσχα, οὔτε ἡ ἀγωνία νὰ βροῦμε λίγο ἀνάμμι τοῦ γάλακτος, οὔτε ἡ προηγουμένη πολυὺς νηστεία, οὔτε ἡ φευτοπροσευχὴ σὲ κάθε γωνία τοῦ δρόμου.

— Νὰ παρακαλῇς καὶ μὲν νὰ μὴν ἀναστηθῇ, γιατί ἂν σηκωθῇ καμμιὰ μέρα θὰ πάθῃ ὀρθόνα, μὲ τὸ μαστίγιο στὸ χέρι, τὴς αὐλὲς τῶν ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους ὡς τὸν Ἅγιον Μάρκο γιὰ νὰ καταχέρησιν ὅλους τοὺς κολλησιῶτας καὶ ἐμπόρους πού στήσανε τὴς παραγγες τους κοντὰ στὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς του καὶ τὸν κἀνανε οἶκον ἐμπορίου.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος, φίλε μου, πὼς σὰν ἔξυπνος ἀνθρώπος θ' ἀκολουθήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ θὰ δέχεται τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας εἰς... ἔξον συνάλλαγμα μόνον.

προσπαθεῖ νὰ προδόσῃ τὸν ἄλλον ὄχι σὲ μυστικά, ἀλλὰ σὲ φανερά δειτνα. Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ παίζουμε τὴν κωμωδίαν τῆς νηστείας, μπαίνουμε στὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν, παρακολουθοῦμε τὰ τροπάρια μὲ τὸ κερί καὶ τὸ δίσκο καὶ τὴ σύνομι στὸ χέρι καὶ βγαίνουμε ἄννοι καὶ ἄμμοι νὰ γιορτάσουμε Πάσχα ἱερὸν, Πάσχα μέγα...

— Χριστὸς Ἀνέστη!

— Νὰ παρακαλῇς καὶ μὲν νὰ μὴν ἀναστηθῇ, γιατί ἂν σηκωθῇ καμμιὰ μέρα θὰ πάθῃ ὀρθόνα, μὲ τὸ μαστίγιο στὸ χέρι, τὴς αὐλὲς τῶν ἐκκλησιῶν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους ὡς τὸν Ἅγιον Μάρκο γιὰ νὰ καταχέρησιν ὅλους τοὺς κολλησιῶτας καὶ ἐμπόρους πού στήσανε τὴς παραγγες τους κοντὰ στὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς του καὶ τὸν κἀνανε οἶκον ἐμπορίου.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος, φίλε μου, πὼς σὰν ἔξυπνος ἀνθρώπος θ' ἀκολουθήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ θὰ δέχεται τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας εἰς... ἔξον συνάλλαγμα μόνον.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΛΟΓΕΡΑ

Πάσχα ἀπ' τὸ μακρινὸ χωριό σου μιά μέρα κι' ἀκούσα νὰ παίζονταν μιά γλυκὴ φλογέρα. Κάποιος γέροντας βοσκὸς τὸ σκοπὸ βορβοῦς [ἐκεῖνο

Στένω καὶ τὴ γλῶσσα του μαγεμένον πῖνο. Κι' ὅσοι ἀπ' τὴν καλαμιά, πού ἐρωτεύτην τὸ [χοῦμι,

λέσσα καὶ τριγύρω, κόρη, ἓνα καλὴν. Πῶς σὺ γέροντα βοσκὸ καὶ τοῦ λέω - Γέρο- [τοῦσάν,

μάθε μου τὴν τέχνη σου στὸ καλὴν ἀπάνω. Μοῦμαθε νὰ τραγουδοῦ καὶ καρδιὰς νὰ βα- [λαινῶνα

καὶ νὰ παίζῃς ὡς ἄνθρωπος τὸν πῖνο. Τώρα λόγια καὶ σκοποὺς τοῦ χωριοῦ σου φέροντο [ταῖσω

κι' ἦρθε τὴν ἀγάπη μου νὰ σοὺ τραποδίσω [ταῖσω

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΕΑΣ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 57

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 166

ΣΥΝ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ΤΕΡΜΑ ΤΡΑΜ

ΣΥΝ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΒΥΡΩΝΟΣ 24

GANTERIE PARIS'ENNE ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΚΑΤ)ΜΑ Γ. ΠΑΠΠΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΚΑΤ)ΜΑ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ, ΣΤΑΔΙΟΥ 20

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 13

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗ

Παραπλεύρως Αγίας Τριάδος

Έναντι Τραπεζής Αθηνών

ΚΑΤ)ΜΑ ΓΕΩΡ. ΠΑΪΖΗ

Ακτή Μιαούλη

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΛΙΣΤΡΟΣ

Όδός Μαιζώνος 62

ΤΖΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΥΧΤΑΣ

Όδός Μαιζώνος 17

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΟΡΑΚΗΣ

Όδός Αγίου Νικολάου 3

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΓΚΛΙΦΑΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ

Θ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΝΤΟΝΗΣ

ΚΑΛΑΜΑΙ

ΑΡΙΣΤ. & Γ. ΣΤΑΘΟΥΛΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΤΣΙΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

ΧΡ. ΠΟΛΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΣΟΝΙΔΗΣ & ΦΕΡΟΥΚΑΣ

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΥΙΟΙ Γ. ΚΑΒΑΓΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΓΚΕΡΤΣΟΣ & ΚΟΥΡΗΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΖΟΥΜΠΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΡΑΚΗΣ

ΕΥΘΥΜ. ΓΚΟΛΤΣΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΑΔΕΛΦΟΙ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ & Σία

ΡΕΘΥΜΝΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ

ΨΑΘΑΚΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΛΟΠΟΙΙΑ

ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΥΠΟΣ Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ